

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กับตัวแปรด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย บุคลิกภาพ และลักษณะประชากร และสร้างสมการถดถอยพหุคูณในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ด้วยตัวแปรพุทธิพิสัย จิตพิสัย บุคลิกภาพ และลักษณะประชากร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตภาคตะวันออก ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน และมีนักเรียนเป็นหน่วยการสุ่มจำนวนทั้งสิ้น 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 8 ฉบับ ประกอบด้วย แบบสำรวจนิสัยในการเรียน มาตรวัดความคาดหวังต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาตรวัดความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ แบบทดสอบความสามารถทางสติปัญญา มาตรวัดความภาคภูมิใจในตนเอง แบบสำรวจแบบการเรียน มาตรวัดความเชื่ออำนาจภายในตน และแบบเก็บข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลค่าสถิติพื้นฐาน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้โปรแกรม SPSS และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน และแบบเป็นขั้นตอน โดยใช้โปรแกรม LISREL 8.72 Student Edition

สรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยตัวแปรด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย บุคลิกภาพ และลักษณะประชากร ปรากฏว่า

1. ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (GAT) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษหลัก (GPAE) จำนวนวิชาภาษาอังกฤษ ของชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนมาแล้ว (NOE) ความสามารถทางสติปัญญา (IQ) ความสามารถทางวิชาการ (SAT) และนิสัยในการเรียน (STU) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตัวแปรทั้ง 5 ตัวแปรร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ร้อยละ 60.30

2. ตัวแปรที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 6 ตัว ได้แก่ ความคาดหวังต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (EXP) ความภาคภูมิใจ (WOR) ความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (ANX) แบบการเรียนรู้ (LEA) ความเชื่ออำนาจภายในตน (LOC) และเพศ (SEX)

3. ตัวแปรที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คือ ผลการเรียนรู้เฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษหลัก (GPAE) จำนวนวิชาภาษาอังกฤษของชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนมาแล้ว (NUM) ความสามารถทางสติปัญญา (IQ) ความสามารถทางวิชาการ (SAT) และนิสัยในการเรียน (STU) ตามลำดับ และสามารถสร้างสมการถดถอยพหุคูณ ได้ดังนี้

สมการถดถอยในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{GAT} = -11.39 + 5.24 (GPAE) + 0.12 (SAT) + 0.29 (IQ) + 0.63 (NOE) + 0.08 (STU)$$

สมการถดถอยในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z}_{GAT} = .44 Z_{GPAE} + .20 Z_{SAT} + .19 Z_{IQ} + .18 Z_{NOE} + .08 Z_{STU}$$

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปรากฏว่า

1. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ และสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คือ ผลการเรียนรู้เฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษหลัก (GPAE) จำนวนวิชาภาษาอังกฤษของชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนมาแล้ว (NUM) ความสามารถทางสติปัญญา (IQ) ความสามารถทางวิชาการ (SAT) และนิสัยในการเรียน (STU)

ผลการเรียนรู้เฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษหลัก มีความสัมพันธ์และสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ เพราะผลการเรียนเฉลี่ยเป็นผลการเรียนของวิชาภาษาอังกฤษหลักทั้งหมดที่เรียนผ่านมามาตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 เป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นถึงความรู้ความสามารถของผู้เรียนในวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษดี จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย จึงมีความสัมพันธ์ และสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ แอนโทนี, ฟิลลิปส์ และคริสติน (Anthony, Phillips & Christine, 2000) ได้ศึกษาตัวแปรพยากรณ์ด้านพุทธิปัญญา อารมณ์ บุคลิกภาพ และ ลักษณะประชากรที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 ในมหาวิทยาลัยทางตอนใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า ผลการเรียนรู้เฉลี่ยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญ

ความสามารถทางสติปัญญา มีความสัมพันธ์และสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษได้ เพราะนักเรียนที่มีระดับสติปัญญาที่ดึ้นนั้น สามารถจดจำบทเรียน หรือเรื่องราว ต่าง ๆ ได้ดี ทำความเข้าใจในเนื้อหาได้ง่ายและเร็ว มีการคิดที่เป็นระบบ และมีความสามารถในการ คิดแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ดี ดังที่ อารีย์ รุ่งนิมิต (2536) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทาง สติปัญญาบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ความสามารถทางสติปัญญา ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านจำนวน ด้านการสังเกต รับรู้ ด้านเหตุผล และ ด้านการใช้คำ สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 30.51

ความสามารถทางวิชาการ มีความสัมพันธ์และสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษได้ เพราะการรับรู้ความสามารถของตนมีผลทำให้นักเรียนได้ทราบถึงคุณลักษณะ ทั้งส่วนที่ดีและส่วนที่ควรปรับปรุงแก้ไขของตนเอง มีโอกาสพัฒนาศักยภาพของตนเพิ่มขึ้นได้ตรง เป้าประสงค์ จึงเกิดความมั่นใจในตนมากขึ้น มีความอดทนมานะพากเพียรในการเรียน ทำให้มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และสามารถกำหนดเป้าหมายในการเรียนได้เพิ่มขึ้น การที่ได้รับรู้ว่ ตนเองมีความสามารถสูงนั้น ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นด้วย ดังที่ ซาโลมอน (Salomon, 1984 อ้างถึงใน ฌณิชา แซ่ย่อง, 2543, หน้า 23) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตน มีความสัมพันธ์กับระดับของความพยายามและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดอกเคอร์เรซ และ เจม (Ducieux & Jaime, 2004) ได้ศึกษาการรับรู้ความสามารถทางวิชาการใน ฐานะที่เป็นองค์ประกอบของความสำเร็จทางการศึกษาของนักเรียน พบว่า การรับรู้ความสามารถ ทางวิชาการมีแนวโน้มที่จะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จำนวนวิชาภาษาอังกฤษของชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เคยเรียนมาแล้วมี ความสัมพันธ์และสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ เพราะการที่นักเรียน ได้ผ่านการเรียนภาษาอังกฤษมามาก เข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการมาก จะมีพื้นฐานความรู้ และ ประสบการณ์ โดยเฉพาะทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งจำเป็นต้องฝึกฝนโดยตรง ถ้าได้ ทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดทักษะและความชำนาญมากขึ้นด้วย จึงทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงตามไปด้วย สอดคล้องกับแอนโทนี ,ฟิลลิปส์ และ คริสทีน (Anthony, Phillips & Christine, 2000) ได้ศึกษาตัวแปรพยากรณ์ด้านพุทธิปัญญา อารมณ์ บุคลิกภาพ และ ลักษณะประชากรต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาต่างประเทศ พบว่า จำนวนวิชาภาษาต่างประเทศที่เรียน มาแล้วมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศ

นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์และสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษได้ เพราะนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มักเป็นนักเรียนที่มีความรับผิดชอบ สูง มีความกระตือรือร้น ตั้งใจเอาใจใส่ในการเรียน รู้จักฟังตนเอง และรู้จักวางแผนในการเรียน

ของตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยในการเรียนที่ดี ดังนั้นผู้ที่มีนิสัยในการเรียนที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ใฝ่ใจที่จะศึกษา เรียนรู้ และเข้าร่วมในกิจกรรม ทำให้ผลของงาน ผลของกิจกรรม หรือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นตามมาด้วย และ ถ้าผู้เรียนมีนิสัยในการเรียนที่ไม่ดีจะทำให้มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลดต่ำลงด้วยเช่นกัน ดังที่ ปริมใจ อาชวานนท์ (2541) ได้ศึกษาลักษณะ นิสัยการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนคาทอลิก พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนต่างกันมีลักษณะนิสัยในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ สอดคล้องกับงานวิจัย ของ เพ็ญ จรูญธรรมพินิจ (2540) ได้ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของสภาพแวดล้อมภายใน ครอบครัว ลักษณะของนักเรียน และลักษณะของครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นิสัยใน การเรียนมีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ มี 6 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรความคาดหวังต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตัวแปรความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตัวแปรความภาคภูมิใจในตนเอง ตัวแปร แบบการเรียนรู้ ตัวแปรความเชื่ออำนาจภายในตน และตัวแปรเพศ

ความคาดหวังต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่มีความสัมพันธ์และไม่ สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะ ความคาดหวังเป็นเพียงสิ่งที่ยังไม่ เกิดขึ้น และความคาดหวังก็ไม่จำเป็นต้องเป็นจริงเสมอไป ความคาดหวังของตนเองที่มีต่อ การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อาจทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นหรือต่ำลงก็ได้ เช่น นักเรียนที่ คาดหวังว่าตนเองจะได้คะแนนทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงในการประเมิน ถ้ามีแต่ ความคาดหวังแล้วไม่ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ก็อาจไม่เกิดผลสัมฤทธิ์ตามที่คาดหวังไว้ (Elizabeth, 1974, p. 272) ดังที่ เชลล์ เมอร์ฟี และ บรูนิง (Shell, Murphy & Bruning, 1989) ได้ศึกษาความคาดหวัง ในผลการเรียน พบว่า ความคาดหวังใน ผลการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ความวิตกกังวลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะความวิตกกังวลเป็นเพียงความคิด ถ้ามีความวิตก กังวลแล้ว อาจทำให้เกิดแรงเสริมที่มีความมุ่งมั่นพยายามหรืออาจทำให้เกิดความท้อแท้ในการ เรียน ซึ่งความวิตกกังวลไม่ใช่สภาวะทางอารมณ์ที่มีผลในทางลบเพียงอย่างเดียว ความวิตกกังวล ในระดับเล็กน้อย และปานกลางจะมีประโยชน์เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการตื่นตัวในการเรียนรู้ที่จะ แก้ปัญหาทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ดีขึ้น และเกิดความคิดสร้างสรรค์ แต่ความวิตกกังวลในระดับสูงและ รุนแรงจะมีผลทางลบทำให้ความสามารถในการรับรู้ต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ผิดไปจากความเป็นจริง มีความอดทนต่อสิ่งเร้าที่มากกระตุ้นน้อย (Johnson, 1986) ซึ่งสอดคล้องกับ อัญญาณี ทิวทอง (2543)

ได้ศึกษาตัวแปรคัดสรรทางจิตวิทยาที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนพบว่า ความวิตกกังวลไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ความภาคภูมิใจในตนเองไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะความภาคภูมิใจในตนเองเป็นการประเมินด้วยความรู้สึกรับรู้คุณค่าของตน ระดับของความภูมิใจในตนเองของบุคคลย่อมแตกต่างกัน บางคนพอใจในระดับผลการเรียนที่ได้รับถึงแม้จะอยู่ในระดับปานกลางก็เกิดความภาคภูมิใจ ในขณะที่บางคนถึงแม้จะมีผลการเรียนสูง แต่ไม่เท่ากับที่ตนคาดหวัง อาจไม่เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ดังนั้นความภาคภูมิใจในตนจึงไม่สามารถทำนายได้ เช่นเดียวกับ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พรศรี ใจงาม (2534) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง พบว่า ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

แบบการเรียนรู้ไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะแบบการเรียนรู้เป็นวิธีการเรียนที่แต่ละคนชอบ (Eggen, 1998, p. 86 อ้างถึงใน อาภาภรณ์ ศิริอาคเนย์, 2533, หน้า 25) เป็นวิธีการที่แต่ละคนนำไปใช้ (Dunn & Dunn, 1993, p. 2) จึงไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน ดังนั้น แนวทางในการจัดการเรียนรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจใช้แบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย หรือการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนในกลุ่มเดียวกันโดยใช้แบบการเรียนรู้เหมือนกัน นักเรียนอาจมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เท่ากันหรืออาจไม่เท่ากัน ได้สอดคล้องกับ อาภาภรณ์ ศิริอาคเนย์ (2533) ได้ศึกษาแบบการเรียนรู้ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีลักษณะแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

ความเชื่ออำนาจภายในตนไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะผู้ที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนไม่เพียงแต่จะมีความเชื่อในตนเองเท่านั้น แต่ยังต่อต้านความเชื่ออำนาจภายนอกตนเอง (Muthlenkamp & Arlene, 1981, p. 21) นักเรียนที่เชื่อว่าตนใช้ภาษาอังกฤษได้ดี ไม่เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ก็อาจไม่ได้รับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเสมอไป ซึ่งสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับอันเกิดจากการกระทำของตนเองนั้น อาจจะเป็นทั้งด้านดีหรือด้านร้ายก็ได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2536, หน้า 38) ดังที่ โฮเวอร์ และ ไกเกอร์ (Hoover & Geiger, 2002 อ้างถึงใน สุภาภรณ์ เพาะบุญ, 2546) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของอำนาจภายในตนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ความเชื่ออำนาจภายในตนไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

เพศไม่มีความสัมพันธ์และไม่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะระดับสติปัญญา การรับรู้ทางวิชาการหรือทักษะความสามารถมีได้ในทุกเพศ โดยไม่จำเป็นต้องเป็นหญิงหรือชาย นโยบายการศึกษาโดยส่วนรวมของประเทศที่เปิดโอกาสทางการศึกษาให้ประชาชนทั่วไปโดยไม่จำกัดเพศ (สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี, 2540, อ้างถึงใน เสวย สิงโตสี, 2544) ดังที่ บาสเคอร์ (Bascur, 1995) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนภาษา เพศ รูปแบบการเรียนภาษา การเลือกอาชีพ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนภาษา เพศ รูปแบบการเรียนภาษา การเลือกอาชีพ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เวป (Webb, 1986) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า เพศชายกับเพศหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรศรี ลิทธิกุลสมบุญ (2539) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน พบว่า เพศชายกับหญิงที่มีระดับผลการเรียนสูงและต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่าง

3. ตัวแปรที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 คือ ผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษหลัก (GPAE) จำนวนวิชาภาษาอังกฤษของชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนมาแล้ว (NUM) ความสามารถทางสติปัญญา (IQ) ความสามารถทางวิชาการ (SAT) และนิสัยในการเรียน (STU) ซึ่งตัวแปรทั้ง 5 ตัวแปรร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ร้อยละ 60.30 แสดงว่าตัวแปรที่นำมาศึกษาสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดี สำหรับที่เหลืออีกร้อยละ 39.7 ที่ยังไม่สามารถอธิบายได้ น่าจะเนื่องมาจากตัวแปรอื่น ๆ เช่น พื้นความรู้เดิมของนักเรียน ภูมิหลังของนักเรียน วิธีการสอนของครู เจตคติ และแรงจูงใจในการเรียน เป็นต้น

4. การวิจัยเชิงปริมาณในสาขาสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์เป็นการศึกษาความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นระหว่างตัวแปร โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้กันอยู่อย่างแพร่หลาย เช่น โปรแกรม SPSS เป็นต้น แม้จะใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้ แต่วิธีการวิเคราะห์ยังมีข้อจำกัดเรื่องข้อตกลงเบื้องต้น เช่น ตัวแปรต้องไม่มีความคลาดเคลื่อนในการวัด เป็นต้น ซึ่งข้อมูลส่วนใหญ่ไม่สอดคล้องกับข้อตกลงเบื้องต้น และผลการวิเคราะห์ข้อมูลยังไม่ถูกต้องเท่าที่ควร เมื่อเปรียบเทียบกับโปรแกรมลิสเรล (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542, หน้า 9) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ต้องมีข้อตกลงเบื้องต้นในการวัดตัวแปรว่าตัวแปรไม่มีความคลาดเคลื่อนในการวัด เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS ได้ แต่โปรแกรมลิสเรลสามารถวิเคราะห์ข้อมูลการถดถอยพหุคูณได้ โดยผ่อนคลายข้อตกลงเบื้องต้น ข้อที่ว่าการวัดตัวแปรต้องไม่มีความคลาดเคลื่อนในการวัดได้ ทำให้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลถูกต้องมากยิ่งขึ้น

(นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542, หน้า 108-109) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้โปรแกรมลิสรเรลในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเพื่อให้ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลถูกต้องและตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ และสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ คือ ผลการเรียนรู้เฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษหลัก การรับรู้ความสามารถทางวิชาการ ความสามารถทางสติปัญญา จำนวนวิชาภาษาอังกฤษของชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนมาแล้ว และนิสัยในการเรียน จึงขอเสนอแนะ ดังนี้

1. ครูควรหาแนวทาง หรือวิธีการให้นักเรียนตั้งใจเรียนอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพราะถ้าผลการเรียนดีจะส่งผลต่อเนื่องมา และควรมีเพื่อจะได้มีการสอนเสริมให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หรือจัดกิจกรรมเสริม เพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น
2. ครูควรให้ความสำคัญกับเสริมสร้างการรับรู้ความสามารถทางวิชาการแก่นักเรียน และควรจัดกิจกรรมทางวิชาการเสริม หรือมีการแสดงทางวิชาการ เช่น จัดกิจกรรมทางวิชาการที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ จัดการแสดงละครภาษาอังกฤษ จัดนิทรรศการทางวิชาการ เป็นต้น โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมทางวิชาการ เพื่อให้นักเรียนได้รับรู้ความสามารถที่แท้จริงของตน
3. ควรส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษครบทุกรายวิชา โดยอาจจัดภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกเสริม เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสได้เลือกเรียน และได้เรียนอย่างต่อเนื่อง เพื่อเพิ่มพูนทักษะและประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร
4. ผู้ปกครอง และครูควรปลูกฝังและพัฒนาให้นักเรียนมีลักษณะนิสัยในการเรียนที่ดี เพราะเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เช่น จัดกิจกรรมให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการใช้ห้องสมุด รู้จักรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันเวลา รู้จักแบ่งเวลาในเรื่องการเรียน จัดบันทึกส่วนสำคัญที่ได้อ่านหรือได้รับฟัง และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาตัวแปรต่าง ๆ เหล่านี้ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย หรือมัธยมศึกษาตอนต้น เพราะจะได้มีเวลาพัฒนาตนเองในด้านการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ควรนำตัวแปรอื่น ๆ เข้ามาศึกษา เช่น พื้นความรู้เดิมของนักเรียน ภูมิหลังของนักเรียน วิธีการสอนของครู เจตคติ และแรงจูงใจในการเรียน เป็นต้น